

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У 9456/15
16.3.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Александар Попара, адвокат из Београда, ул. Краљевића Марка број 4, ради поништаја решења туженог Секретаријата за имовинске и правне послове града Београда – Сектора за другостепени управни поступак, број 360.1-223/2015 од 5.5.2015. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, у предмету инспекцијске мере, по усменој расправи одржаној дана 16.3.2017. године, у нејавној седници већа одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог Секретаријата за имовинске и правне послове града Београда – Сектора за другостепени управни поступак, број 360.1-223/2015 од 5.5.2015. године и предмет ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Секретаријат за имовинске и правне послове града Београда из Београда, ул. 27. марта 43, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... број ..., накнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев заинтересованог лица за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем се одбија жалба овде тужиоца изјављена против решења Одељења за имовинско – правне и стамбене послове Управе Градске општине Звездара у Београду број 360-50/10 од 25.11.2010. године, којим се тужиоцу налаже да се, у року од једног дана од дана пријема решења, под претњом принудног извршења, исели са свим лицима и стварима из стана број ..., у улици ... број ..., у

Тужбом поднетом Управном суду дана 23.6.2015. године, тужилац је оспорио

законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога, наводећи да је оспорено решење донето уз повреду начела управног поступка, и то начела законитости, истине и оцене доказа, прописаних одредбама чл. 5, 8. и 10. Закона о општем управном поступку. Тужилац наводи да тужени није ценио наводе жалбе да постоји правни основ за коришћење предметног стана и да се о том питању води парница пред Првим основним судом у Београду, у којој је донета пресуда 2 П1 400/14 од 6.4.2015. године, на коју је благовремено уложена жалба. Полазећи од наведеног и одредаба Закона о становању (члан 5.) и Закона о наслеђивању, којима су уређена питања предмета наслеђивања (члан 1. став 2.) и момента стицања наслеђа (члан 212.), тужилац закључује да је оспорено решење донето уз повреду материјалног права, будући да је у ситуацији постојања спорног правног основа за коришћење стана, за поступање по захтеву за иселење искључиво надлежан редован суд, а не орган управе, у ком смислу тужилац указује на праксу Управног суда изражену у пресуди 7 У 23680/2010 од 24.3.2011. године. Најзад је истакнут и приговор недостатка активне легитимације на страни Републичке управе јавних прихода за покретања иселења тужиоца из наведеног стана, јер РУЈП није власник стана, већ је то предузеће "Б.Б." из ..., а на шта је у поступку пред управним органом указано. Полазећи од наведеног, тужилац налази да је оспорено решење донето уз повреду одредаба Закона о општем управном поступку којима је уређено питање одлучивања другостепеног органа по жалби, те стога предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, уз обавезу туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора, на име састава тужбе, у износу од 16.500, динара, као и трошкове судских такси.

У одговору на тужбу, тужени орган је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице Република Србија, је у одговору на тужбу, датом преко законског заступника Државног правобранилаштва, оспорило наводе тужбе, предлажући да суд тужбу одбије и обавезе тужиоца да му накнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, на име састава одговора на тужбу, по АТ.

Управни суд је, у складу са одредбама члн 34. став 2. и члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Сл. гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу у присуству пуномоћника тужиоца, те у одсуству уредно позваних туженог органа и законског заступника заинтересованог лица.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој расправи остао при наводима тужбе, предлажући да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење. Трошкове управног спора је тражио и то: на име састава тужбе од стране адвоката, у износу од по 16.500,00 динара, као и на име заступања тужиоца на усменој расправи, у износу од 18.000,00 динара, по АТ, као и трошкове судских такси, по одмерању суда.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списа ове управне ствари и речи са усмене расправе, нашао да је тужба основана.

Тужени орган, у образложењу оспореног решења, наводи да је Република Србија – Министарство финансија, као носилац права располагања на стану број ..., у ул. ... број ..., у ..., на основу закључка Владе Републике Србије број 464-724/04 од 5.11.2004.

године, поднела првостепеном органу дана 25.3.2009. године, захтев за исељење тужиоца из наведеног стана. Даље је наведено да је предметни стан, одлуком директора РУЈП број 360-94-5/2002-01 од 2.7.2002. године, дат на привремено чување и коришћење сада покојној В.В., мајци тужиоца, с тим да исти може користити искључиво са члановима породице, при чему је утврђено да је именована преминула дана 12.4.2006. године. Полазећи од наведеног и налаза да тужилац нема закључен уговор о закупу, нити други правни основ, тужени орган оцењује да су се стекли услови, прописани одребом члана 5. Закона о становању, да се тужиоцу наложи исељење из предметног стана, на начин као у диспозитиву ожалбеног решења. Тужени притом наводи да се одлука о додели предметног стана на чување тужиочевој мајци не може сматрати ваљаним правним основом за коришћење стана, како за лице коме је стан дат на чување, тако ни за тужиоца као члана домаћинства своје мајке, с обзиром на то да се, по схватању туженог органа, законитим коришћењем стана сматра само ако се неко лице усели у стан на основу правоснажне одлуке о додели стана.

По оцени Управног суда, међутим, оспорено решење се не може прихватити као правилно и на закону засновано, јер је, по налажењу Суда, донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којој образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Према одредби члана 5. став 2. Закона о становању ("Службени гласник РС", број 50/92), ако се неко лице усели у стан или заједничке просторије стамбене зграде без правног основа или користи стан без закљученог уговора или је поништен правни основ по коме је закључен уговор, власник стана, односно лице које има правни интерес, може код општинског органа надлежног за стамбене послове да захтева његово исељење.

Полазећи од наведене законске одредбе и стања у списима предмета које се односе на поступак проведен пред првостепеним органом и доказа који су у оквиру истог изведени, по оцени Управног суда, произлази да се тужилац у посед предметног стана није уселио без правног основа, већ као члан породичног домаћинства своје мајке којој је предметни стан, одлуком директора РУЈП број 360-94-5/2002-01 од 2.7.2002. године, дат на привремено чување и коришћење са члановима породице. Полазећи од наведеног и досадашње праксе поступања туженог органа у овој врсти спорова, као и судске праксе која је туженом органу позната (пресуде: 12 У 13066/14, 7 У 23680/2010...), а према којој је услов за спровођење поступка исељења бесправно усељених лица из станова и заједничких просторија, у смислу цитиране одредбе члана 5. став 2. Закона о становању, одсуство било каквог правног основа, док је, у случају постојања макар и спорног основа, за исељење из стана, односно заједничке просторије, надлежан редован суд, Управни суд је нашао да је оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка, коју ће тужени орган отклонити у поступку поновног одлучивања по жалби, водећи притом рачуна о правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, на које је указано овом пресудом. Суд притом указује туженом органу да, сагласно наведеном ставу, није овлашћен да у поступку одлучивања по захтеву за исељење, у смислу наведене законске одредбе, оцењује ваљаност правног основа коришћења стана од стране лице чије је исељење захтевано, већ је то питање у надлежности суда, имајући притом у виду да је у конкретном случају пред Првим основним судом у Београду у току парница која се води под бројем 2 П1 400/14.

Суд је, такође, нашао и да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку, према

којој писмено решење, поред осталог, садржи број и датумом доношења решења. С тим у вези, Суд је констатовао да је у заглављу оспореног решења наведено: XXI-05 број 360.1-223/2014, док је на крају акта наведено да је предметни поступак решен код туженог органа под: XXI-05 број 360.1-223/2015. Како број под којим је решење донето представља начин његове идентификације у правном поретку, Суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначену повреду правила поступка, која ће, такође бити отклоњена у поступку поновног одлучивања по жалби од стране туженог органа.

Налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Суд је одлучио као у ставу првом диспозитива пресуде, у складу са одредбом члана 46. став 2. Закона о управним споровима, применом члана 40. став 2. наведеног закона, с тим што су примедбе и правна схватања суда, изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

Суд је, с обзиром на успех тужиоца у овом спору, оценио да је основан његов захтев за накнаду трошкова управног спора, па му је на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката досудио износ од 16.500,00 динара, као и износ од 18.000,00 динара, на име заступања на усменој расправи пред судом од стране адвоката, све у складу са одредбама Адвокатске тарифе ("Службени гласник РС", број 121/12), те трошкове судских такси, и то на име тужбе, у износу од 390,00 динара и на име таксе за пресуду у износу од 980,00 динара. Следом изнетог, Суд је одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 163. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11).

Суд је, с обзиром на успех заинтересованог лица у овом спору, одбио као неоснован захтев његов захтев за накнаду трошкова спора, па је одлучио као у ставу трећем диспозитива ове пресуде на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 16.3.2017.године, 12 У 9456/15

Записничар
Милош Бакалић,с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић